

Елин Пелин

Тримата глупаци

Едно време имало троица глупаци. Те тръгнали по печалба. Вървели, вървели три дни и три нощи. Намерили на пътя една тиква. Събрали се над нея, па се чудят и се маят:

– Бре, що ли е това, нане?

– Трябва да е нещо за ручане!

– Ка-ще да е за ручане... То е за игране, за търкаляне...

– А, сетих се, това е камилско яйце. Хайде да го измътим.

И захванали тримата глупаци да клечат на яйцето един подир друг, да клечат – да го измътят.

Мястото било стръмно и не знам как, тиквата се изтърколила, та тук, та тамо, та блъс – в един храст.

Из храста изскочил заек, свил уши, вдигнал опашка и побягнал.

– Камилче, камилче!... Измъти се! – завикали тримата глупаци и хукнали подир заека да го гонят, да го хванат.

Било поле – свършило се. Свил заекът в гората, свили простаците по него.

Гората била гъста и заекът се скрил.

– Ха сега де! Какво да правим? – казал най-умният. – Да се върнем, да вземем секирите, па да дойдем да сечем, да отсечем гората, да хванем камилчето.

Речено-сторено.

Върнали се тримата глупаци, взели секирите си, наточили ги хубаво и тръгнали да сечат гората.

– Както съм наточил секирата, веднъж да замахна, сто дървета ще отсека – похвалил се единият.

– А пък аз, както съм наточил моята... веднъж да замахна, половин гора ще падне! – казал вторият.

– Е-хе – присмял им се третият, – пък аз моята да повдигна и цялата гора ще падне...

Препирали се, препирали се, докато се скарали. Насреща им иде един поп с кобила и жребче.

– Защо се карате, юнаци?

– Те – за това и това. Молим ти се, дядо попе, присъди чия секира е по-остра.

– Добре – рекъл попът, – дайте секирите да ги турим в дисагите, па да препусна кобилата. Чиято секира най-напред просече дисагите, тя е най-остра.

Събрали тримата прости секирите, турили ги на попа в дисагите с острието нагоре, той препуснал кобилата и ги отнесъл.

Като разбрали тримата простаци каква е работата, хванали на попа жребчето и рекли:

– Чакай, сваляйте си, братя, дрехите – да го натоварим, да го натоварим, та жилите му да се изкинат.

Тримата глупаци се съблекли, натоварили всичките си дрехи на жребчето и го ударили с една пръчка... То подскочило веднъж-дваж и избягало с дрехите.

– Ха, видите ли как му се вдигат задните крака – изкинаха му се жилите!...

Тръгнали тримата глупаци голи като соколи. Къде да идат, какво да правят?!...

Стигнали до една планина. Зад нея захождало слънцето и позлатявало с лъчите си едно малко облаче над самия връх.

– Гледайте, гледайте – парче злато над планината! – Отде ли се е зело?...

– От небето трябва да е... Чувал съм от баба, че на баба й баба й казвала на баба й...

– Що бре?...

– Че небето е пълно със злато...

– Така ли?...

– Така...

– Тогава да се качим на планината – рекъл най-умният, – да пробием в небето дупка, да източим златото.

Речено-сторено.

Вдигнали се тримата простаци, голи като соколи, та павръх планината.

Ала небето било високо и непостижимо. Спали, треперяли през нощта, на другия ден станали, гледат – около планината бяла гъста мъгла, нищо се не види...

– Бре, що ли е това?...

– Това е прясно сирене за ручане.

– Това не е прясно сирене за ручане, ами е бял памук за търкаляне.

– Хайде да се търколим у него, да се стоплим!

– Хайде!

Тримата глупаци наскачали в дола и се изтрепали.

КРАЙ

© 1908 Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5601>]